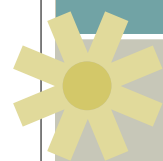

Regió7DIRECTOR: MARC MARCÉ I CASAPONSA.
EMPRESA EDITORA: EDICIONS INTERCOMARCALS SA.**Basar
Estampat
salvatge a
la vista 12****Lectures a l'ombra**«Boira de sang» per Manuel Quinto i
«Signes malignes» per Jordi Cussà **6 i 7****Entrevista****Josep Roca.** «La nostra filosofia
és estar a prop de la gent» **8 i 9****Reportatge****Interessa ensenyar a raonar?**
Filosofia per a nens **11**

Vila Closes, el pintor i l'amic

DUES EXPOSICIONS RETROBEN EL VALOR PICTÒRIC I L'HUMÀ DE L'ARTISTA

Un bust de l'artista
desaparegut, un dels
elements que s'exposen a la
mostra del Casino de Manresa

SALVADOR REDÓ

CLIMENT 1890

BERGA / PUIG - REIG / BARCELONA

www.joieriaclement.com - 938 380 174

FREDERIQUE CONSTANT
GENEVE

Joieria Climent 1890

joieriaclement1890

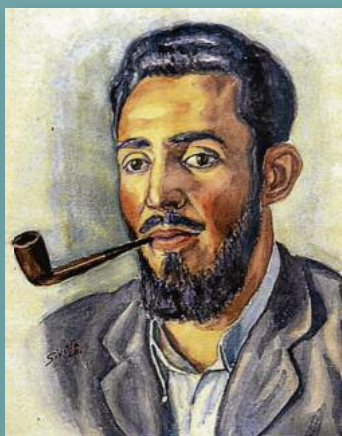
REVISTA ► RECORDANT UN MESTRE

Dues exposicions, al Centre Cultural el Casino i al Cercle Artístic de Manresa, reviften l'interès per conèixer l'obra de Josep Vila Closes, pintor nascut a la capital bagenca que va morir ara fa deu anys. L'obra del prolífic artista i el seu compromís cívic es combinen amb la mostra de retrats que van fer-li els amics al llarg de la vida. Els quadres parlen d'una producció pictòrica apassionada. Text: **Toni Mata i Riu**. Fotos: **Salvador Redó**

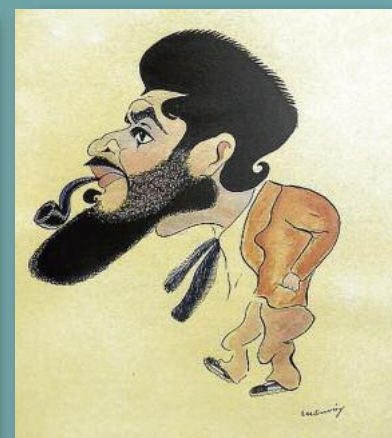
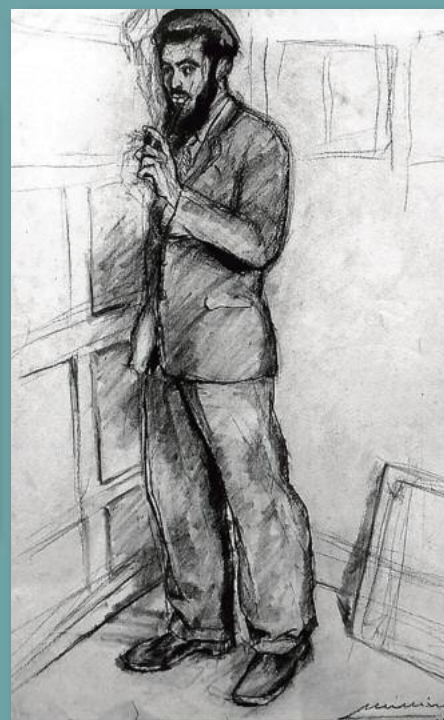

Art L'AMIC VILA CLOSES

RETRATS D'UNA VIDA

El Cercle Artístic de Manresa sempre va ser una segona casa per a Josep Vila Closes. Com a complement de l'exposició del Casino, l'Espai d'Art de l'entitat acull la mostra «Variacions sobre un mateix tema», que aplega una setantena d'olis, dibuixos i caricatures que al llarg de tota la vida van fer a Vila Closes els seus companys. Fins i tot s'exhibeixen retrats que van ser compostos després de mort. Totes les peces formen part del llegat familiar.

Imatges i estereotips

► Com un home de bella estampa, lluint una barba esponerosa o fumant en pipa. Fins i tot, amb tots aquests elements alhora en clau de caricatura. El compendi de retrats de Vila Closes creat per artistes com Àngel Millan i Bonet ofereix una mirada cronològica a la seva evolució personal.

Toni Mata i Riu

PERIODISTA

UNA MAGNÍFICA OPORTUNITAT QUE PASSA PER DAVANT

Hi va haver un moment Kursaal afortunadament amortitzat en poc temps –i amb una llarga vida al davant– i ara caldria trobar el moment per a les arts plàstiques. Manresa és una ciutat sense galeries i amb una oferta expositiva irregular. El Casino té l'encert cada any d'homenatjar un dels grans artistes de la comarca –Oms, Falcó, Oduber, Penadès, Mestres Cabanes...–, sovint figures que transcendeixen aquest estricte marc geogràfic, i el Museu Comarcal exhibeix a les seves sales d'art del segle XX una interessant relació d'obres dels principals representants de la pintura nostrada. La tasca d'ambdues institucions, amb Maria Camp i Francesc Vilà al capdavant, és lloable. Però potser Manresa es podria fer el propòsit de crear un centre d'exhibició permanent per als Basiana, Millan, Planes, Sallent, Salisi, Vilanova, Mestres, Vila Closes, Centelles, Massegú, Estrada, García, Casacuberta, Argelich.... i tants d'altres, entre els quals els artistes ressenyats més amunt.

El gruix i la categoria dels autors són prou rellevants per, almenys, plantejar-s'ho. La ciutat deu als seus habitants l'oportunitat de gaudir d'un espai on admirar la producció d'aquells que han excel·lit en el noble art de la pintura, un punt de trobada que esdevingui un referent. Fent volar coloms es podria proposar, fins i tot, el nom de l'edifici de l'Ànònima, on va treballar el mateix Vila Closes al llarg de la seva vida. Seria un destí poètic per a un indret d'ús ben prosaic. Sabadell, per exemple, i sense obviar la diferència demogràfica que manté amb Manresa, destina la Casa Turull al seu Museu d'Art. I el que s'hi pot veure no és pas més interessant que allò que podria ensenyar la capital del Bages. La realitat, no ho podem ignorar, és enemiga de grans aventures pressupostàries. Però el món és dels valents. Pensem-hi, perquè val la pena i perquè, posats a escriure paraules grandiloqüents, una ciutat i un país capdavanter no poden menystenir la cultura gens ni mica. És senyal de civilitat.

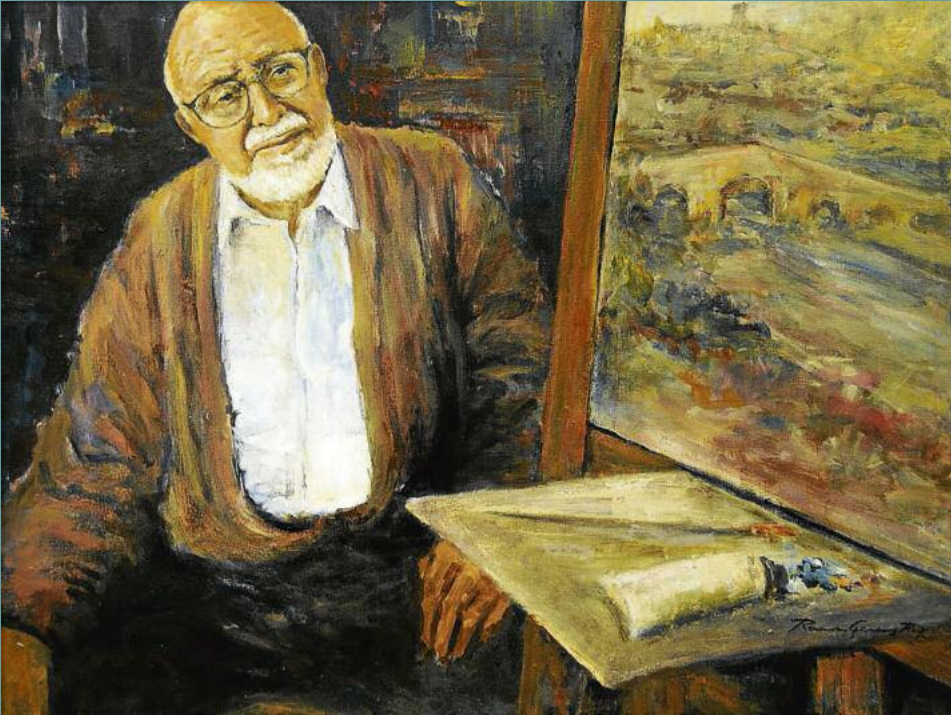

veu el mateix Vila Closes pintant el parc de la plaça Catalunya que porta el seu nom.

«El que més li agradava era barrejar-se amb la natura i intentar transmetre el que li deia aquesta natura», va explicar Roser Vila en l'acte inaugural de la mostra del Casino. Per això, s'envoltava i traçava «elements que li eren indispensables: marges, horts, matolls, plantes, Montserrat...». Després de remarcar que l'exposició del 2006, al cafè-restaurant Via Foral, va recordar el Vila Closes ciutadà, va apuntar que la vigent al Casino «parla de la seva obra, d'un home que necessitava pintar cada dia». Estructurada sobretot en àmbits temàtics, l'antològica descriu algunes de les pulsions que l'animaven a enfrontar-se amb frenètica assiduitat al llenç blanc: la bellesa de la natura, el paisatge marítim de Menorca, els símbols i els racons de la seva Manresa. «Ara ja no se'n veuen, de pintors pintant al carrer», apunta Roser Vila, i afegeix, en clau de crítica: «potser és que la plàstica cada cop té menys pes a l'escola». Menystinguda o no per la insensibilitat dels governants, la pintura és un bocí de l'ànima de les persones i Vila Closes n'és, perquè la seva obra perviu sense perdre l'alè, una lliçó que s'imparteix al Casino i al Cercle Artístic amb la vocació de recordar la pintura i la militància cívica de l'home i l'artista lliure.

Imatges de l'exposició del Casino

► La sala gran del Centre Cultural el Casino de Manresa acull fins al 25 d'octubre la mostra «Vila Closes. Un home i un artista lliure», que repassa la seva trajectòria artística. En diferents àmbits es recreen el seu taller, els estris que feia servir i els entorns en els quals es trobava a gust, sovint amb Montserrat al fons.

Un ampli ventall d'opcions estètiques per retratar el mestre

► Per la part inferior de les quatre pàgines d'aquest reportatge es despleguen alguns dels retrats de la mostra del Cercle Artístic. L'exposició té la virtut d'oferir un ampli repertori de tècniques d'autors diferents que van manifestar el denominador comú de l'amistat amb Vila Closes. L'oli, el carbó, el dibuix, l'aquarel·la... van ser mitjans per expressar l'admiració pel mestre i l'amic, tal com es pot veure en aquesta seqüència. Els retrats es poden veure fins al dia 18 de setembre.

Cultures

TEATRE | MÚSICA | LLETRES | DANSA | ART | TRADICIONS | CINE | TELEVISIÓ

ART I CIUTAT ■ Quatre reconeguts pintors bagencs, Josep Maria Massegú, Agustí Penadès, Jaume Casacuberta i Joan Sallent, es van trobar ahir al Casino per recordar l'obra de Josep Vila Closes i, sobretot, el munt d'experiències que van compartir amb ell. Ho van fer envoltats dels quadres de l'exposició del pintor manresà i davant d'un nombrós públic

Vila Closes i els seus amics

► Quatre pintors bagencs que van compartir vivències amb l'artista manresà parlen de la seva obra

JOSEP SALLENT | MANRESA

■ Quatre pintors, quatre amics, quatre companys d'aventures. Deu anys després de la seva mort, Josep Vila Closes va tenir ahir al Centre Cultural del Casino un dels millors homenatges que se li podien retre. Envoltats dels quadres que formen l'exposició sobre la seva trajectòria, s'hi van reunir quatre artistes bagencs que van compartir molts anys de les seves vides amb l'il·lustre pintor manresà.

Joan Sallent, Jaume Casacuberta, Josep Maria Massegú i Agustí Penadès van fer una bona tertúlia sobre l'obra, els records i les experiències viscudes juntament amb Josep Vila Closes. Ho van fer amb la presència de la seva vídua i de les seves filles, i d'una quarantena de persones que no es va voler perdre la cita.

Els amics de Vila Closes van parlar de la seva obra, impressionista, que immortalitzava exactament la posició, la llum i el color d'un paisatge. Però el que van sortir sobretot a la llum va ser un munt d'anècdotes que van viure amb ell quan viatjaven per Catalunya pintant i participant en concursos. Des de l'enfrontament dialèctic que va tenir amb un policia de Sant Vicenç de Castellet perquè no li volia deixar-se endur les seves pròpies obres fins a les llargues estones que es passava treballant a ple sol, al mig de l'estiu, per poder pintar aquella imatge que la seva retina havia captat des d'una ubicació exacta. O les mirades curioses dels veïns rere la persiana quan es posaven a fer

Imatge de l'acte d'ahir, a la Sala Gran del Centre Cultural del Casino de Manresa

Joan Sallent, Jaume Casacuberta, Josep Maria Massegú i Agustí Penadès van parlar llargament del seu amic

anar els pinzells en un poble foraster, o quan encertava els premis d'un concurs. I, sobretot, van destacar les grans amistats que aconseguia fer i retenir. «En els concursos de pintura ràpida, quan ell guanyava, tothom l'aplaudia sincerament. Si guanyava un altre, sempre hi havia més problemes de gelosia», recordaven els amics.

La trobada es va celebrar amb motiu de l'exposició *Vila Closes. Un home i un artista lliure*, que es pot veure des de final d'agost a la Sala Gran del Centre Cultural del Casino. La mostra, que cada dia visiten nombroses persones, ofereix un itinerari cronològic, temàtic i emocional per la vida i l'obra d'un dels grans noms de la pintura manresana del segle XX.

Ja en l'àmbit introductori de l'exposició, es convida el visitant a recrear-se en els detalls. Des d'una selecció de cartells de festa major fins a objectes del seu taller, passant per catàlegs. A l'entrada de

la sala principal, es veu en primer terme la silueta del pintor Vila Closes de mida natural, amb el pinzell a la mà, el cavallet al davant i la muntanya de Montserrat al fons. En una de les parets s'hi troben quadres que parlen dels seus orígens, i en les altres sobretot paisatges bagencs i marines. Un conjunt que es complementa amb fotografies i estudis preparatoris.

La mostra també ofereix l'ocasió de descobrir una faceta menys coneguda de Vila Closes, la de dibuixant d'etiquetes per a roba. Una pràctica que va exercir 30 anys a la fàbrica Perramon i Badia.

CINEMA CRÍTICA

RESURRECCIÓ CREATIVA DE SHYAMALAN

Jordi Bordas

LA VISITA

► Direcció i guió: M. Night Shyamalan.

Intèrprets: Kathryn Hahn, Deanna Dunagan, Peter McRobbie, Ed Oxenbould, Olivia DeJonge. Estats Units, 2015. Terror. 94 min. CINEMES:

Multicines Bages Centre de Manresa i Multicines Abrera

El retrobament amb un vell amic que creïem perdut és sempre motiu d'alegria. I d'aquesta sensació gaudim després de veure el nou treball de M. Night Shyamalan, que suposa la seva anhelada resurrecció creativa. El director nord-americà amb arrels hindús ens havia captivat amb fantasies tan enigmàtiques, torbadores i rotundes com *El sexe sentit*, *El protegido* i *El bosque*. Però el seu cinema declinà incomprensiblement i en els darrers anys havia assolit el punt més baix (i preocupant) amb bagatelles com *Airbender*, *el último guerrero* i *After Earth*. La visita constitueix, afortunadament, l'inici d'un nou (i esperançador) cicle, en què l'autor de *Señales* recupera la seva inspiració artística i els seus signes d'identitat.

La seva darrera cinta ens apropa a dos germans adolescents, fans del cinema, que decideixen passar uns dies a la granja dels seus avis. Els protagonistes restaran desconcertats, però, quan descobreixin que els seus parents amaguen quelcom vertaderament aterridor. Som davant d'un nou thriller extranatural? Sí i no. M. Night Shyamalan es torna a amagar un as guanyador a la màniga i el treu en el moment convenient perquè la seva narració agafi finalment un sentit tan inesperat com revulsiu... i els espectadors quedem sacsejats.

El realitzador d'*El incidente* ha partit en aquesta ocasió d'una de les premisses expressives més conreades pel darrer cinema fantàstic -el *found footage* (metratge trobat)- i l'aroma falsament documental que traspuen les seves imatges reivindica amb màgia i potència l'essència més misteriosa i desassossegant del gènere. L'artifici més escarransit que dinamitava els seus títols precedents ha desaparegut i ens hem retrobat amb l'escriptura brillant i inquietant d'un cineasta de primera.

Mor als 93 anys el compositor i professor Manuel Oltra i Ferrer

► **AUTOR DE NOMBRESES SARDANES, PECES SIMFÒNIQUES PER A COBLA I OBRES PER A VEU I MÚSICA ORQUESTRAL**, Manuel Oltra i Ferrer moria divendres a la nit, als 93 anys, segons informava ahir la Confederació Sardanista de Barcelona. Nascut el 1922 a València, Oltra va ser deixeble de músics com Eduard Toldrà i Joaquim Zamacois i va ser catedràtic d'harmonia, contrapunt, fuga i formes musicals del Conservatori Superior de Música de Barcelona (1959-1987), del qual va ser sotsdirector del 1973 al 1981. Entre les seves composicions figuren més de 30 sardanes, com *De matí, de matinet* i *Montjoliu*; sardanes corals com *Pregària*; peces simfòniques per a cobla com *La filadora*; més d'un centenar de ballets per a cobla com *La contradansa d'Alentorn* i obres simfòniques per a orquestra, com *Simfonia Esparsa*. Oltra va rebre nombrosos premis i reconeixements, com la Creu de Sant Jordi (2010), el Premi Nacional de Música (1994) i el Premi Nacional Agustí Borgunyó (2006). El funeral es farà avui, a les 10 del matí, al tanatori de les Corts. -Efe

ACN/FRANCESC 'AVI' BOTET